

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského na verejnom zasadnutí v Bratislave 19. mája 2010 v trestnej veci obžalovaného **P. D. pre trestný čin sexuálneho násilia** podľa § 241a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) a iné, o odvolaní, ktoré podal krajský prokurátor v Košiciach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. septembra 2009, sp. zn. 8T 2/06, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 256 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) odvolanie prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach ako súdu prvého stupňa z 29. septembra 2009, sp. zn. 8T 2/06, obžalovaný P. D. bol podľa § 226 písm. a/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutky právne kvalifikované ako

trestný čin sexuálneho násilia podľa § 241a ods. 1 Tr. zák. spáchaný v podstate na tom skutkovom základe, že

v S. 27. júna 2005 okolo 2.00 hod. v ním obývanom byte násilím a nadávkami domáhal sa pohlavného styku s J. C., ktorú po tele aj ohmatával, pričom nedošlo k nemu pre jej odmietavý postoj;

a trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. spáchaný v podstate na tom skutkovom základe, že

na už uvedenom mieste 30. júna 2005 okolo 1.00 hod. násilím a jeho hrozbou prekonal odpor J. C. a vykonal s ňou súlož.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. poškodená J. C. s jej nárokom na náhradu škody bola týmto rozsudkom odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa prokurátor podal odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci krajskému súdu. Tento podľa názoru odvolateľa nesprávne hodnotil vykonané dôkazy najmä vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanému ako trestný čin znásilnenia a vyslovil mienku, že obžalovaný svojim konaním tento delikt spáchal.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací primárne konštatoval, že nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., a preto zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku ako aj správnosť jemu predchádzajúceho konania, prihliadajúc aj na prípadné chyby odvolaním nevytýkané; dospel k záveru, že toto nie je dôvodné.

Vo vzťahu ku skutku obžalobou právne kvalifikovanému ako trestný čin sexuálneho násillia podľa § 241a ods. 1 Tr. zák. na hlavnom pojednávaní 29. septembra 2009 v zmysle § 182 ods. 2 Tr. por. prokurátor ustúpil od obvinenia. Súd prvého stupňa preskúmajúc všetky dôkazy aj v ich súvislostiach rezultoval, že nebola dokázaná vôbec existencia žalovaného skutku; odvolací súd nezistil žiadny dôvod na zmenu tohto stanoviska.

Krajský súd k rovnakému záveru dospel aj pokiaľ ide o druhý skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák.

Súd v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, prečo existenciu základných skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo

pochybnú a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si navzájom odporujú; je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou.

Najvyšší súd preskúmaním veci dospel k zhodným záverom, a preto výsledok krajského súdu si osvojuje, na základe čoho v podrobnostiach na príslušnú časť písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku poukazuje.

Najvyšší súd len akcentuje, že samotné miesto spáchania údajného znásilnenia absolútne spochybňuje jeho reálnosť. Ide o byt v nájomnom dome pozostávajúci z dvoch izieb, kuchyne a príslušenstva. V jednej z miestností bývala poškodená J. C. s ďalším mužom (I. R.) a jej päť detí; druhú miestnosť stabilne v tej dobe obýval obžalovaný P. D. s ďalšou ženou (jeho družka S. R.) a osem detí. V tomto malom priestore, kde neexistovala intimita (dvere nemali kľučky), v dobe žalovaného skutku teda malo byť spolu sedemnást' osôb. Tieto okolnosti zásadne spochybňujú tvrdenia poškodenej J. C. o prekonaní jej odporu k sexuálnemu styku s obžalovaným pôsobením násilia či jeho vyhrážkami.

Postoj poškodenej k objasneniu žalovaného skutku je tiež vcelku pochybný, lebo tvrdené znásilnenie či iné sexuálne aktivity obžalovaného sama ani vlastne neoznámila polícii; stalo sa tak až niekoľko dní po údajnom znásilnení, aj to len na základe vplyvu ďalšej osoby (V. K.) na J. C..

Pri posudzovaní reálnosti tvrdenia poškodenej o spáchaní žalovaného skutku obžalovaným je potrebné vziať do úvahy tiež jej morálny profil, spôsob života, prostredie a jej celkovú osobnosť, ako to vyplynulo z dokazovania.

Krajský súd teda toto správne hodnotil a je legálne a reálne jeho rozhodnutie o nepreukázaní obžalobného tvrdenia, že sa stal predmetný skutok.

Súd prvého stupňa teda zodpovedajúco dokazovaniu rezultoval oslobodením obžalovaného spod obžaloby podľa § 226 písm. a/ Tr. por.; z tohto legálne vychádza aj výrok napadnutého rozsudku o nároku poškodenej na náhradu škody (§ 229 ods. 3 Tr. por.).

V odvolaní predložené námietky proti záverom krajského súdu nie je možné prijať ako reálne, a preto odvolací súd tento opravný prostriedok prokurátora ako nedôvodný podľa § 256 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. mája 2010

JUDr.- Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová